

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι 11 Μαρτίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 15

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἄφου εἶπαν ὅλοι τὴ γνώμη τους, μπόρεσε ἐπιτέλους καὶ ἡ Μπέττυ νὰ πῇ τὴ δική της. Ἡ φωνή της ἔτρε-
με λιγάκι, ἀλλὰ καταλάβαινε πὼς ἡ
στιγμὴ ἦταν κρίσιμη καὶ ἂν ἤθελε
νὰ πραγματοποιήσῃ τὸνειρό της, ἔ-
πρεπε νὰ φανῇ ἀποφασιστικὴ.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ ὅλους σας,
εἶπε, πὺ φροντίζετε τόσο πολὺ γιὰ
τὸ μέλλον μου. Βέβαια εἰστε πιδ γνο-
στικοὶ καὶ πιδ μυαλωμένοι ἀπὸ μένα
καὶ θὰ ξέρετε ποὺ εἶναι τὸ καλύτερο.
Μὰ ἀφοῦ ὁ κύριος Μόρρις λέει πὼς
μπορῶ νὰ κάνω ὅ, τι θέλω τὰ χρήμα-
τα ποὺ μοῦ ἄφησε ὁ παππούς μου,
μοῦ φαίνεται πὼς μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ
πῶ τί μ' ἀρέσει καὶ τί δὲν μ' ἀρέσει.
Δὲν ἔχω καμμιά ὀρεξὴ νὰ μπῶ ἐσω-
τερικὴ σὲ σχολεῖο, κι' ἀκόμη λιγώ-
τερη νὰ πάω στὴν Αὐστραλία. Ὅχι,
δὲ μ' ἀρέσει. Θὰ μ' ἄρεσε πολὺ νὰ κα-
θίσω ἐδῶ μαζὶ μὲ τὴ μίς Μάργκαρετ.

— Ἡ μίς Μάργκαρετ εἶναι τόσο
καλὴ καὶ τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ! —
Μὰ ἀκόμη περισσότερο ἀπ' ὅλα θὰ
μ' ἄρεσε κάτι ἄλλο : Νὰ ποκτῆσω ἓνα
σπίτι δικό μου! Μοῦ φαίνεται πὼς
θὰ εἶναι τόσο ὠραῖο πράγμα νὰ κά-
θεται κανεὶς στὸ σπῖτι του, στὸ δικό
του σπῖτι! Ἰσαμε τώρα δὲν ἔχω ζή-
σει παρὰ μονάχα στὸ ὀρφανοτροφεῖο
καὶ στὴν πανσιόνα τῆς κυρίας Τοῦ-
κερ. Καὶ στὰ δυὸ ἤμουν πολὺ δυστυ-
χισμένη. Λοιπόν, ἂν μὲ τὰ χρήματά
μου δὲν μπορῶ νὰ αγοράσω ἓνα σπῖτι,
τότε δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τίποτε, μὰ γιὰ
τίποτε ἄλλο ἀπολύτως.

Ὁ κ. Μόρρις φάνηκε κάπως ἀπο-
γοητευμένος ποὺ ἔβλεπε ν' ἀποκρούε-
ται ἔτσι κατηγορηματικὰ ἡ πρότασή
του. Ἀπεναντίας ὁ Ριχάρδος Βάν-
Κούρτ ἔδειχνε πὼς διασκέδαζε ὑπερ-
βολικὰ.

Ἡ μίς Μάργκαρετ εἶπε μὲ τὸ συ-
νειθισμένο γλυκὸ της ὕφος :

— Μεῖνε ἡσυχῇ, μικρὴ μου, Μπέτ-
τυ, θὰ τὸ ἔχῃς τὸ σπῖτι σου ἀφοῦ τὸ
ἐπιθυμεῖς τόσο πολὺ, κι' ἐμεῖς θὰ σὲ
βοηθήσουμε νὰ πραγματοποιήσῃς τὴν
ἐπιθυμίαν σου.

— Αὐτὰ ποὺ λές, Μάργκαρετ, δὲν
εἶναι λογικά, τὴν ἔκοψε ἡ κυρία Βάν-
Κούρτ. Ἐνα παιδί δὲν μπορεῖ νὰ νὰ-
λάβῃ τὴν εὐθύνη ἑνὸς ὁλόκληρου
σπιτιοῦ. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ δὲν
μποροῦμε νὰ λάβουμε ὅπ' ὄψει μας
τί τῆς κάνει κέφι! Ἐμεῖς ποὺ εἴμα-
στε μεγαλύτεροί της ξέρουμε τί εἶναι
τὸ πιδ ὠφέλιμο γι' αὐτὴν καὶ ἡ
Μπέττυ θὰ ἔπρεπε νὰ φεθῇ στὴ δική

μας κρίσιν. Ἄν μείνῃ λίγα χρόνια
στὸ παρθεναγωγεῖο τῆς μίς Γουέν-
τσερ, θὰ βγῇ μιὰ τέλεια κοπέλλα, μὲ
ὅλα τὰ ἐφόδια, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ
διαχειρισθῇ ἀργότερα μόνη της τὴν
περιουσίαν της.

— Ἡ μίς Γουέντσερ ; ! φώναξε ἡ
μίς Μάργκαρετ. Ὁ μαμμά μου, μὰ
αὐτὴ θὰ κατέστρεφε τὸ χαρακτήρα
τῆς Μπέττυ.

— Ναί, παιδί μου, μὰ δὲν μπορεῖ
νὰ μείνῃ ἀγράμματη σὲ ὅλη της
τὴ ζωὴ.

— Ἐχεις δίκιο, μαμμά. Ὡστόσο
μοῦ φαίνεται πὼς ἀνακατεύμαστε σὲ
ζητήματα ποὺ δὲν μᾶς ἀφοροῦν. Τί
δικαίωμα ἔχουμε νὰ ἐπέμβουμε στὶς
ἀποφάσεις ποὺ θέλει νὰ πάρῃ ἡ Μπέτ-
τυ σχετικῶς μὲ τὸν ἑαυτὴ της ;

— Πολὺ σωστά, πολὺ σωστά, συμ-
φώνησε κι' ὁ κύριος Μόρρις.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Εὐχαριστημένη
(Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Παλιὰ Ἀθήνα)

Στο διάστημα αυτό η Μπέττυ καθόταν σε μία μεγάλη πολυθρόνα και παρακολουθούσε με τέτοιο ζωντανό ενδιαφέρον τη συζήτηση, ώστε είχε ξεχάσει ολόκληρα και το τριανταφυλλί βατιστένιο φόρεμά της, και τον κεντημένο της γιανκά και τα άσπρα καστόρινα παπούτσια της.

Όταν η μίς Μάργκαρετ είπε την τελευταία της φράση, πετάχθηκε από την πολυθρόνα της και μ' ένα πήδημα βρέθηκε μπροστά στον δικηγόρο. Κι' ενώνοντας τα χέρια της παρακλητικά, τον ρώτησε με την συνειθισμένη της ζωηρότητα:

— Λοιπόν, θά μπορούσα να αγοράσω το σπίτι που θέλω; Θά με βοηθήσετε, ε;

— Ο Θεός μαζί σου, παιδάκι μου, έκανε ο κύριος Μόρρις, που τ' είχε κάπως χάσει με την απροσδόκητη αυτήν επίθεση. Και βέβαια θά σε βοηθήσω. Θά κάνω ε, τι θέλεις, φυσικά, αφού αυτό είναι το καθήκον μου. Και άλλωστε, βλέπεις πολύ καλά, ότι παρ' όλα όσα είπα, ο σκοπός μου δεν είναι άλλος παρά να κάνω ε, τι σου άρέσει εσένα. Θά φροντίσω λοιπόν με όλες μου τις δυνάμεις, να σε εγκαταστήσω σ' ένα σπίτι δικό σου, όπως το επιθυμείς.

— Ωστόσο, συνέχισε, θέλω να γνωρίζεις ότι είχα φυλάξει μια θέση για σένα στο σπίτι μου στην Αυστραλία και ότι αν ήθελες να έρθης, θά ήσουν πολύ ευπρόσδεκτη στην οικογένειά μου. Έχω ένα γιό και μια κόρη που θά σε θεωρούσαν γι' αδερφή τους. Το σπίτι μου θά ήταν σπίτι σου, και θά είχες όλες του τις ευχαριστήσεις χωρίς να έχεις καμιά απ' τις σκοτούρες του. Αλλά, σταθήτε ένα λεπτό! Σταθήτε! Δεν θέλω να σ' επηρεάσω με τα λόγια μου και να σε κάνω να πάρης μια απόφαση κι' ύστερα να το μετανιώσης! Είσαι απολύτως ελεύθερη! Θέλω μόνο να σου πω ότι πρέπει πρώτα να ζυγίσης πολύ καλά την πρότασή μου προτού να την απορρίψης.

— Βέβαια θά μ' έκανε μεγάλη λύπη να χωρισθώ με την μικρούλα μας φίλη, μ' α' αυτού του είδους τα ζητήματα δεν πρέπει κανείς να ζητάει την δική του την ευχαρίστηση αλλά το τί θά είναι καλό για εκείνον που αγαπάει, είπε η κ. Βάν Κούρτ.

— Ω, κι' εγώ είμαι βέβαιος πως στο τέλος θα αποφασίσω να δεχθώ μ' ευγνωμοσύνη την πρόταση του κυρίου Μόρρις, συμφώνησε ο γιός της.

Η χαρούμενη έκφραση που φώτιζε λίγες στιγμές πρωτύτερα το προσωπάκι της Μπέττυ είχε πάλι χαθεί. Έπρεπε να ξαναρχίσω πάλι τον ά-

γώνα απ' την αρχή. Για καλή της τύχη η μίς Μάργκαρετ πήρε πάλι το μέρος της.

— Αγαπητή μου μαμμά, και σύ Ριχάρδε, άλλη μια φορά σ' έπαναλαμδάνω, αφήστε την Μπέττυ να αποφασίσει αυτή η ίδια τί θά κάνει. Αν της άρεση να πάει μαζί με τον κύριο Μόρρις, ας το ειπεί. Εάν όμως αυτό δεν της άρεσει, τότε δεν είναι σωστό να προσπαθήτε να την επηρεάσετε. Η Μπέττυ την κοίτοξε μ' ευγνωμοσύνη.

— Βρίσκω πολύ καλόν τον κύριο Μόρρις που ενδιαφέρεται τόσο πολύ για μένα, είπε. Αλλά θά προτιμούσα να μείνω στην Αμερική και να έχω ένα δικό μου σπίτι.

— Αυτή η ιδέα της έχει καρφωθεί στο νου και δεν της βγάζει κανένας, ψιθύρισε ο Ριχάρδος.

— Καλά, καλά, έκανε γελώντας ο κ. Μόρρις. Θά γίνω όπως θέλεις. Θά μείνεις εδώ, αφού σ' άρεση και θά κατοικήθης μόνη σου στο δικό σου σπίτι. Και τώρα, συνέχισε με τόν εὐθυμο τόνο, που έχεις αποφασίσει να στήσης την κατοικία σου; Και πρώτα απ' όλα, έχεις σκοπό να την κτίσης μόνη σου, ή δεν σε νοιάζει αν αγοράσης ένα σπίτι έτοιμο κτισμένο;

— Εγώ να την κτίσω μόνη μου; έκανε η Μπέττυ με απορία.

— Να έννοούμεθα, είπε ο κύριος Μόρρις γελώντας με την καρδιά του, να έννοούμεθα. Λέγοντας, «να κτίσης μόνη σου» δεν έννοω ότι θά κάνης εσύ τόν κτίστη του σπιτιού σου, αλλά ότι πιθανόν να θέλεις να αγοράσης το οικόπεδο και να βάλεις να σου κτίσουν ένα σπίτι όπως θά σου άρέσει εσένα.

— Α, όχι, δεν έχω τέτοιο σκοπό, είπε η Μπέττυ. Θά περνούσε πολλές καιρές ως που να κτισθώ εγώ το σπίτι, και εγώ βιάζομαι να το κατοικήσω. Θά ήθελα ένα σπίτι που να είναι κοντά στης κυρίας Βάν-Κούρτ, και να μοιάζει εσο το δυνατόν περισσότερο με το δικό της, γιατί αυτό μ' άρεσει πολύ. Μά' τσως να μ' η με φθάσουν τα χρήματά μου για να πάρω ένα τόσο μεγάλο σπίτι.

Η κυρία Βάν-Κούρτ χαμογέλασε. — Λοιπόν το σπίτι μου σ' άρεσει; ρώτησε.

— Αχ, ναι, κυρία. Το βρίσκω πάρα πολύ όμορφο, με τις μεγάλες του αίμαρες και τα ψηλά του παράθυρα, το όμορφο του περιβάλλο. Μήπως το πουλάτε, κυρία;

— Όλοι ξέσπασαν σε γέλια ακούγοντας την απρόσπτη αυτή ερώτηση.

— Όχι, παιδί μου, είπε η κυρία

Βάν-Κούρτ, όταν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια της. Τό σπίτι μου μ' άρεσει πολύ κι' έμένα επίσης, και δεν έχω κανένα σκοπό να το αφήσω. Μά' γνωρίζω ένα που το μοιάζει και που δεν είναι πολύ μακριά απ' εδώ.

— Τό σπίτι των Στίλφορντ; είπε η Μάργκαρετ. Λέγεται ότι το πουλούν σε πολύ συμφερτική τιμή. Αυτό θά ήταν στάληθεια μια καλή ευκαιρία για την Μπέττυ. Εγώ λέω να πάμε να το ιδούμε.

Κι' έτσι τόν ίδιο απόγευμα, η οικογένεια Βάν-Κούρτ, η Μπέττυ και ο κύριος Μόρρις μπήκαν στάμαξι για να πάνε να επισκεφθούν το σπίτι που θ' αγοράζε επιτέλους η Μπέττυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Τό καινούργιο σπίτι

Αφού άφησε πίσω του τα τελευταία σπίτια του Γκρήνμπορου και πέρασε από ένα όμορφο έξοχικό δρόμο στολισμένον με κομψότατες βίλλες, τó άμαξι έστριψε και σταμάτησε μπρός σε μια μεγάλη καγκελόπορτα απ' όπου διακρινόταν ένας απέραντος κήπος γεμάτος δέντρα και πρασινάδα.

— Ε, τί λές, Μπέττυ, ρώτησε η μίς Μάργκαρετ την μικρούλα που ήταν καθισμένη κοντά της, πως σου φαίνεται; Σ' άρεσει;

Τό παιδί δεν μίλησε. Μά' το χαμόγελό του ήταν άρκετη απάντηση.

Τό άμαξι προχώρησε μέσ' στην δενδροστοιχία και στάθηκε μπρός στην κυρία είσοδο του σπιτιού. Όλοι κατέβηκαν απ' τάμαξι, κι' αφού ανέβηκαν μια πλατεία πέτρινη σκάλα έφθασαν μπρός στην πόρτα. Ο κύριος Μόρρις κτύπησε το κουδούνι και σε λίγο η πόρτα ανοίχθηκε και παρουσιάσθηκε μια ήλικιωμένη γυναίκα με άγαθό και ανοικτόκαρδο πρόσωπο.

— Ερχεσθε για να ιδήτε το σπίτι; είπε. Εγώ κρατώ τα κλειδιά. Περιβάστε να σ' ε δείξω.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ—ΣΕΙΡΑ Γ'

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

— Τί πετ'ς μέσ' στα λουλούδια, πεταλούδα μου τρελλή, δίχως να μ' ε λές τραγούδια; γιατί τόσο σιωπηλή;

Δέ ζηλεύεις τό τριτίλι, που ως τό δέλι κελαϊδεϊ;... να πετ'ς, τί ρεζιλίλι! σά μου γγό, μου γγού παιδί!...

— Μά, θαρρείς, πως περιμένουν οι στιγμές μου που θά ξήσω, και τ' αυγά μου να γεννήσω και να γλυκοκελαϊδήσω; βιάζονται όσοι ζούν—πεθαίνουν!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ποιός είπε ότι η φαντασία είναι ο μεγαλύτερός μας εχθρός; Εγώ δεν ξέρω γοητευτικώτερο σύντροφο απ' αυτή. Όταν ελπίς κι' ελπίς σ' αφήνουν, όταν δέ σου μένει πια τίποτα—μέσ' στην απέραντη πικρότατη μοναξιά σου, έρχεται η φαντασία να σε πάρη πάνω στα μεγάλα της φτερά.

Ξεχνάς τότε ποιός είσαι και ποῦ ζῇς, και δίνεσαι ολόκληρος στα γοητευτικά της όράματα.

Βλέπεις να ναιούνται μπροστά στα εκπληκτα μάτια σου οι μαγεμένοι κόσμοι των δνείρων, και μεθ' το βλέμμα σου στην εναντίονή τους.

Η πραγματικότητα γίνεται ένας εφιάλτης, που τόν έχεις πια λησμονήσει. Ξεχνάς τη φτώχεια σου και τη μνησινότητα σου, και γίνεσαι ο άνθρωπος που ποθοῖς τόσο πολύ να ήσουν.

Όταν ήμουν παιδί, η φαντασία ήταν ο άχωριστος σύντροφός μου, κι' είχε για μένα πιότερη πραγματικότητα κι' απ' την ίδια την πραγματικότητα. Την επικαλούμουν πάντα στα παιχνίδια μου και κείνη ποτέ δέ με δυσχεστοῖσε:

Μεταμόρφωνε τις καρέκλες της τραπεζαρίας, πδβαζα στη σειρά, σε άμαξοστοιχία, που με ταξίδευε στις πιό μακρινές χώρες. Έκανε τη σκάφη της αὐλῆς μας μεγάλο υπερωκεάνειο, που έσχιζε τὰ πελάγη και τούς ωκεανούς, με πλοίαρχό του έμένα. Ζωντάνευε τη σκούπα σε υπερήφανο κι' άτίθασσο άλογο, που μάταια άγωνιζόμουν να τó συγκρατήσω.

Με άνακήρυττε μεγάλο στρατάρχη. Με χειροτονούσε πατριάρχη. Με διόριζε καθηγητή, με μια βέργα στο χέρι, ρόδο και τρόμο των άτακτων φανταστικών μαθητών μου.

Έδινε φωνή σε κάθε πράγμα για να μπορώ να μιλω μαζί του.

Και μ' απορροφούσαν τόσο πολύ τὰ σπουδαία αυτά επαγγέλματά μου, που έπρεπε να με καλέσουν πολλές φορές οι δικαί μου στο τραπέζι, για να τ' αποχωριστώ για λίγες στιγμές.

Και νά, μια μέρα τόν έχασα τόν παντοδύναμο αυτό σύντροφό μου. Μά' όχι για πάντα. Είμαι στιγμές και τώρα που με θυμάται κάποτε-κάποτε, κι' έρχεται να με παρηγορήσει για τις χαρές που έχω στερηθεί. Τί κι' αν η συντροφιά της είναι τόσο σύντομη τώρα; Τί κι' αν η μοναξιά μου γίνεται κατόπι πιό πικρή; Τί κι' αν η πραγματικότητα ύστερα με πληγώνει πιό βαθιά;

Την αγαπώ εγώ πάντα την καλή μου τη φαντασία.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΚΙΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΕ'

Η Λούση κι' ο Τοτός πήραν την άδεια να προσκαλέσουν στο σπίτι τους φίλους τους.

Τί χαρά που έχει ο Πετράκης! Θά ξαναϊδή τη Λούση, θά παίξω, θά διασκεδάσω, θά φάω γλυκά. Από την άνυπομονησία του, πήγε πρώτος. Μά' η Λούση δεν δυσχεστοῖσθηκε γι' αυτό, κάθε άλλο! Τόν πήρε άμέσως απ' τó χέρι και τόν πήγε να τόν παρουσιάσει στη θεία της.

Τού είχαν συστήσει να είναι ευγενικός, προσεκτικός και φρόνιμος. Γι' αυτό είναι λιγάκι συμμαζεμένος, μουδιασμένος. Η καλή κυρία όμως τού δίνει θάρρος, τόν χαϊδεύει, τόν φιλεί. Και τούς λείει:

— Πηγαίνετε να παίξετε, παιδιά μου.

Τά ποδαράκια τρέχουν. Η Λούση θέλει να δείξει στο μικρό της φίλο όλες τις ετοιμασίες.

Στην αὐλή, έχουν στήσει ένα ψηλό κατάρτι. Όποιος μπορεί να σκαρφαλώσει ως την κορυφή του, θά βρῇ και θά πάρη πολὺ ὠραία πράγματα, που τ' έχουν κρεμάσει εκεί-πάνω για τόν νικητή. Έπειτα θά τρέξουν με σακκιά κι' όποιος φτάσει πρώτος. Έπειτα θά καθήσουν στο τραπέζι να φάνε χίλια καλά.

Μπροστά στο κατάρτι βρίσκουν τόν Τοτό που κοιτάζει ψηλά και μετρά την απόσταση μ' άνησυχία.

— Ε, Πετράκη, σὺ που είσαι δυνατός, μπορείς να σκαρφαλώσης εκεί-πάνω; Ίδες τί έχουν κρεμάσει από τó ένα κι' από τó άλλο μέρος της αντένας, Ένα τσουρέκι κι' ένα κουτί τσοκολάτες!

Τού Πετράκη τού τρέχουν τὰ σάλια. Δοκιμάζουν κι' οι δυο να σκαρφαλώσουν, μ' ανέναν τους δεν τó καταφέρνει. Είναι τόσο δύσκολο! Τό κατάρτι γλιστρά και μόλις ανεβαίνουν λίγο, πέφτουν πάλι κάτω.

Όστόσο φτάνουν κι' οι άλλοι καλεσμένοι. Η Λούση κι' ο Τοτός συσταίνουν τόν ένα στον άλλον, τὰ παιδιά που πρωτοβλέπονται γίνονται γρήγορα φίλοι, και σε λίγο η αὐλή άντηχεί από τὰ γέλια και τις φωνές τους. Παίζουν διάφορα παιχνίδια, χορεύουν συρτό κι' έπειτα φέρνουν ξη σακκιά για τó τρέξιμο.

Αρχίζουν απ' τὰ μεγαλύτερα παιδιά. Τά κώνουν μέσα στα σακκιά ως τó λαμό και τὰ δένουν με σπάγγους σά δεμάτια. Έμπρός, τρεχάτε!

Ένα βραβείο έχει ορισθεί για τόν νικητή αυτού τού παρόξενου δρόμου. Τρέχουν. Κάθε τρία βήματα πέφτουν και ξανασηκώνονται. Τά γέλια άντηχούν από παντού. Κι' όταν επιτέλους ένα παιδί φτάνη στο τέμα, τó χειροκροτούν, τού φωνάζουν ζήτω! μπράβο! ούρα! τó σηκώνουν στα χέρια, τó αποθεώνουν.

Η σειρά τού Πετράκη τώρα. Τόν βάζουν στο σακί, καθώς και τόν

Τοτό, πού είναι ο ανταγωνιστής του. Να ιδούμε ποιός θα φτάσει πρώτος — Ένα! δυό! τρία!...

Ξεινοῦν. Ὁ Τοτός είναι ψηλός, έχει πόδια μακρύτερα. Ὁ Πετράκης όμως είναι πιο επιτήδειος. Δεν πέφτει συχνά και σηκώνεται άμέσως. Φαίνεται πως αὐτός θα νικήση. Τὴν τελευταία όμως στιγμή ξεπερνά και τούς δυο ένας άλλος, φτάνει στο τέρας και τούς παίρνει τὸ βραβείο!

Τὸν Πετράκη δὲν τὸν νοιάζει. Τὸ ἀγώνισμα ἦταν τόσο διασκεδαστικό, ἔκαμε τόσα γέλια!

Καὶ τώρα σὸ κατάρα. Να ιδούμε ποιός... λιχουδάκης θα φτάσει ὡς τὰ γλυκά ἐκεῖνα βραβεῖα!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΛΟΤΟΜΟΥ

Τὸ καλυδόσπιτο τοῦ Βασίλη, ἐνὸς πολλωνοῦ χωρικοῦ, ἦταν χτισμένο στὴν ἀρχὴ-ἀρχὴ τοῦ δάσους. Ὁ Βασίλης ἦταν λοτόμος, καὶ ζοῦσε ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Τὴ γυναῖκα του τὴν ἔλεγαν Νατάσα, καὶ εἶχαν δυὸ παιδιὰ: τὴ Σόνια, ποὺ ἦταν δεκατριῶν χρονῶν, καὶ τὸ μικρὸ Γιεγκόρ, ποὺ δὲν εἶχε πατήσει ἀκόμα στὰ τρία.

Ἐνα πρωῒνὸ, ὁ Βασίλης καὶ ἡ γυναῖκα του σηκώθηκαν ἀπὸ πολὺ ὠρὶς γιὰ νὰ πᾶνε στὴ γειτονικὴ πόλη νὰ ψωνίσουν.

Εἶπαν λοιπὸν στὴ Σόνια:

— Ἐχει ἀκίμα ψωμί καὶ τυρὶ γιὰ σένα στὸ κελλάρι, καὶ γάλα γιὰ τὸ Γιεγκόρ: τοῦ τὸ δίνεις. Ἐχε ἀκόμα τὸ νοῦ σου νὰ κρατᾷς ἀναμένη τὴ φωτιά, καὶ μὴ βγῆς ἔξω, γιατί κάνει κρύο.

Ὑστερα, ἀφοῦ φίλησαν τὰ παιδιὰ τους, ὁ λοτόμος καὶ ἡ γυναῖκα του ἀνέβηκαν στὸ ἔλκυθρο. Ἡ γῆ ἦταν κουκουλωμένη ἀπὸ ἓνα χοντρὸ χιόνινο πάπλωμα. Ὁ καιρὸς ἦταν κρύος, ξεροβόρι.

Σὲ λίγο ὁ Γιεγκόρ ξύπνησε. Ἡ Σόνια τὸν ἔντυσε, τοῦ ζέστανε τὸ γάλα του, τοῦ δώσε νὰ πῇ καὶ ἕκατσε νὰ παῖξῃ μαζί του. Ἀλλὰ νὰ ποῦ ὁ οὐρανὸς σκοτεινιάζει ἀξαφνα. Ἀσπρες νιφάδες ἀρχίζουν νὰ στριφογυρίζουν στὸν ἄέρα καὶ σὲ λίγο ξέσπασε μιὰ δυνατὴ χιονοθύελλα στὴν ἐρημωμένη ἐξοχή. Τουρτουρίζοντας, ἡ Σόνια ἔβαλε κάμποσα κούτσουρα στὴ φωτιά ποὺ ἔτριζε, ἐπειδὴ ὁ ἄερας ἔσπρωχνε τὸ χιόνι ὡς μέσα στὴν καμινάδα.

Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ, ἀκουσε μπρὸς στὴν πόρτα κουνισίματα: πηγαίνει στὸ παράθυρο καὶ βλέπει ἓνα ἔλκυθρο ζευγμένο μ' ἓνα μικρόσωμο ἄλογο, τυφλωμένο ἀπ' τὸ χιόνι ποὺ ἔπεφτε μπρὸς στὰ μάτια του. Δυὸ παιδιὰ εἶχαν περῆσει κάτω καὶ χτυποῦσαν στὴν πόρτα τῆς καλύδας.

Οἱ δυὸ μικροὶ ταξιδιῶτες ἔκαναν σὰν τρελλοὶ καὶ φώναζαν, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο τους:

— Ἀνοίξτε, ἀνοίξτε γρήγορα, γιὰ τὸ νομα τοῦ Θεοῦ!

Στὶς φωνές τους ἡ Σόνια, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀνοίξε τὴν πόρτα.

— Μᾶς κυνηγοῦν οἱ λύκοι, τῆς ἐξήγησε τὸ μεγαλύτερο, ποὺ ἦταν κορίτσι, μπαίνοντας μὲ φόρα: νά, τώρα θὰ φανοῦν καὶ θὰ χυμῆξουν στὸ φτωχὸ ἀλογάκι μας!

— Μείνετε ἡσυχῇ, τῆς λέει ἡ Σόνια χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν της.

Καὶ βγῆκε ἔξω σὰν ἀστραπή, ἀρπάξε τὸ ζῶν ἀπ' τὸ χαλινάρι καὶ τὸ τράβηξε σὲ μιὰ ἀποθήκη ποὺ βρισκόταν πλάι στὴν καλύδα, καὶ συγκοινωνοῦσε μαζί της μὲ μιὰ ἐσωτερικὴ πορτοῦλα.

Ἐπειτα, σβέλτα, ξαναγύρισε στὴν κάμαρα καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα, τὴν ἀμπάρωσε. Καὶ τότε μονάχα κοίταξε νὰ δῇ τί λογῆς ἦταν οἱ νεοφερμένοι.

Ἦταν δυὸ πλουσιόπαιδα, ὅπως φαίνονταν ἀπ' τὰ ρούχα καὶ τὴ φυσιογνωμία τους. Ἡ κοπελλίτσα τῆς ἐξήγησε, πὼς ἔκαναν τὴν ἀνοησία νὰ μὴν ἀκούσουν κανένα καὶ νὰ βγοῦν ἔξω μόνοι τους οἱ δυὸ, γιὰ νὰ δοκιμάσουν τὸ καινούργιο ἔλκυθρο, ποὺ τοὺς εἶχαν χαρίσει ἀπὸ χτές.

Δὲν εἶχαν προσέξει πὼς ὁ οὐρανὸς μαύριζε ἀπ' τὰ σύννεφα. Μισομεθυσμένοι ἀπ' τὸ τρέξιμο, ἄφιναν τὸ ἀλογάκι τους νὰ τρέχῃ μέσα στὸ δάσος. Σὲ λίγο ὁμως ἀρχισε νὰ πέφτῃ χιόνι καὶ νὰ σκεπάζῃ τὰ χάνια, ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸ ἔλκυθρό τους. ἔτσι δὲν ἔδεραν πιά τί δρόμο νὰ τραβῇ ξοῦν γιὰ νὰ γυρίσουν. Οἱ γονεῖς τους, πλούσιοι ἄρχοντες, ποὺ εἶχαν τὸ ἀρχοντικό τους κάπου κεῖ κοντά, θὰ κόντευαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπ' τὴν ἀνησυχία τους.

Τὴν κόρη, ποὺ ἦταν καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀπ' τὰ δυὸ παιδιά, τὴν ἔλεγαν Ὀλγα, καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς Παῦλο.

Ἐνῶ ἔδιναν αὐτὲς τίς ἐξηγήσεις, ἀκούστηκαν οὐρλιάσματα καὶ τὰ παιδιὰ εἶδαν μὲ τρόμο ἀπ' τὸ παράθυρο μιὰ ἀγέλη ἀπὸ λύκους, ποὺ ἦρθαν κοντὰ καὶ στάθηκαν γύρω ἀπὸ τὸ σπιτάκι, μὲ τὴν ἀπόφασή νὰ μὴν τὸ κουνήσουν ἀπὸ ἐκεῖ. Ὁ Γιεγκόρ καὶ οἱ δυὸ μικροὶ ξένοι ἔβαλαν τὰ κλάματα καὶ ξεφώνιζαν. Ἡ Σόνια τοὺς

ἔδινε ὅσο μπορούσε περισσότερο θάρρος καὶ τοὺς πῆγε κοντὰ στὴ φωτιά.

— Πεινῶ πολὺ, εἶπε ὁ Παῦλος.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, πρόσθεσε ἡ ἀδερφή του.

Ἡ Σόνια ἔδγαλε ἀπ' τὸ κελλάρι, τι ἀπόμεινε καὶ τοὺς τῶσε, χωρὶς νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της παρὰ ἓνα κομμάτι ψωμί μονάχα, μὲ τὴν πρόφασή πὼς ἦταν μαθημένη νὰ περνᾷ ἔτσι.

Πέρασαν κάμποσες ὥρες. Στὸ τέλος οἱ λύκοι, ποὺ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα τόσο καὶ πεινοῦσαν περισσότερο καὶ εἶχαν κουρασθῇ πιά νὰ κοιτάζουν πότε θὰ βγοῦν ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν βάλει στὸ μάτι, ἀρχισαν νὰ πηδοῦν γιὰ νὰ μπουκίσουν στὸ καλυδόσπιτο μὲ τὴ βία. Ἡ καλυδοῦλα, ποὺ καὶ μόνῃ της λίγο ἤθελε γιὰ νὰ σωριαστῇ, σείονταν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω τὸ φύλλο τῆς πόρτας ἔτριζε.

Ἡ Σόνια φοβήθηκε πὼς τὰ τρομερὰ θηρία δὲ θάργοῦσαν νὰ τὴ σπάσουν:

— Πρέπει νὰ βάλουμε σ' ἐνέργεια ἄλλα μέσα, σκέφτηκε τὸ θαρραλέο κορίτσι.

Πῆγε λοιπὸν, ἔφερε μιὰ σκάλα καὶ τὴν ἀκούμπησε στὸν τοῖχο, ἔτσι ποὺ νὰ φτάνῃ ὡς ἓνα μικρὸ φεγγίτη, ποὺ φαίνονταν πίσω ἀπὸ ἓνα τοῖτινο παραπετάσμα. Ἐπειτα ἀρπάξε τὸ γεμισμένο τουφέκι τοῦ πατέρα της, ἀνέβηκε γρήγορα γρήγορα τὴ σκάλα καὶ ἔριξε πάνω στὰ γόρδια.

Ἀμέσως τὰ οὐρλιάσματά τους ἀντήχησαν πρὸς σιγανὰ: ἡ Σόνια εἶχε σκοτώσει ἓνα λύκο. Οἱ ἄλλοι ἔπασαν πάνω του γιὰ νὰ τὸν κατὰ βροχήσουν, καὶ αὐτὸ ἦταν ποὺ τοὺς ἔκανε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ ἡσυχάσουν κάπως: ἀλλὰ σὲ λίγο ξαναρχίστηκαν στὸ καλυδόσπιτο, καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ περισσότερη λύσσα.

Τὸ ἀλογάκι χρεμέτιζε μὲ τρόμο στὸ σταῦλο: τὰ παιδιὰ δὲν τολμοῦσαν οὔτε νὰ κουνηθοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Σόνια, ποὺ δὲν κατέβηκε ἀπ' τὴ σκάλα, παρὰ γιὰ νὰ ξαναγεμίσει τὸ ὅπλο της καὶ νὰ δώσῃ θάρρος στὰ ἄλλα παιδιά, ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ υπερασπίσῃ. Ἐπειτα ξαναβῆκε καὶ ξανάριξε μὲ τὸ τουφέκι.

Τὰ γόρδια, σὰ νὰ τὴ φοβόνταν, δὲν τολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν. Ἀλλὰ ἡ Σόνια, πρὸς τὸ σούρουπο, εἶχε ἀποκάνει τὸ κεφάλι της στριφογυρίζον, ὁ πυρετὸς τὴν ἔκαιγε, τὰ χέρια της ἔτρεμαν καὶ ἔβλεπε, μὲ πόνο, πὼς ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα, ὅταν ἔφτασε μιὰ ἀνέλπιστη βοήθεια. Ἐβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνή.

Οἱ γονεῖς της, ποὺ τοὺς ἔπιασε ἡ

κακοκαιρία στὸ δρόμο, ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν πίσω καὶ γύρισαν μὲ πολλὴ περισσότερη γρηγοράδα, ἀπὸ ὅση ὑπολόγιζαν. Στὸ δρόμο, συναντήθηκαν μὲ τὸν πατέρα τῶν δυὸ ἄλλων παιδιῶν, ποὺ ἔφαχνε μὲ ἀπόγνωσὴ στὸ δάσος, ἔχοντας μαζί του τοὺς ὑπηρέτες του. Ὅλοι ἦταν ἀρματωμένοι, γιὰ τὸ φόβο τῶν λύκων. Ὁ Βασίλης προσπάθησε νὰ πείσῃ τὸ δυστυχισμένο πατέρα, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, πὼς ὁ γιὸς του καὶ ἡ κόρη του θὰ εἶχαν καταφύγει στὸ καλυδόσπιτό του, καὶ ὅλοι συμφώνησαν μαζί του, πὼς ἔτσι θάγινε.

Ἦντε, δίχως νὰ χάνουν καιρὸ, ἀρχισαν τὰ γόρδια στὸ τουφέκιδι, ποὺ ἔβαλαν στὰ πόδια οὐρλιάζοντας καὶ ἀφίνοντας ἓνα σωρὸ πτώματα.

Μαντεύει κανεὶς τὴ χαρὰ, ποὺ πῆραν οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς, ὅμως ξαναβῆκαν σὴν τὰ παιδιὰ τους. Ἡ Ὀλγα καὶ ὁ Παῦλος γλυτώσαν τὴν τιμωρία ἀπ' τὸ μπαμπὰ τους: γιατί βρῆκε πὼς εἶχαν τιμωρηθῇ ἀρκετὰ ἀπ' τὸ φόβο ποὺ πῆραν.

Μὴ μπορώντας νὰ κρατήσῃ τὴ συγκίνησή του, ἔσφιξε τὴ Σόνια στὴν ἀγκαλιά του, ἐπειδὴ δὲν ἔξερε πὼς ἄλλοιως νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἐπειτα, γύρισε πρὸς τὸ λοτόμο:

— Μοῦ χρειάζεται ἓνας φύλακας, τοῦ λέει, ἀν θέλετε, παίρνω σᾶς.

Καὶ τώρα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ γενναίου Βασίλη νὰ τοῦ πῇ, πὼς δέχεται μ' εὐγνωμοσύνη τὴ θέσῃ ποὺ τοῦ πρόσφερε.

(Μετάφραση)

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

ΜΕ ΤΑ ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΑ ΜΑΤΙΑ

Ὅποτε μπαίνω στὸ δωμάτιο τοῦ παπποῦ μου, ἀθελά μου ρίχνω τὸ βλέμμα σ' ἓνα παράξενο ζωγραφικὸ ἔργο—κρεμασμένο ἀπάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο—ποὺ παριστάνει μιὰ ἀνέκρη μορφή. ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ μόνο ποὺ ξεχωρίζει καθαρὰ εἶναι ἓνα ζευγάρι φωτεινὰ καὶ ὑπέροχα μάτια. Κάτι γλαυκὰ μ' ἐξαιρετικὸς ὑριδισμὸς μάτια, δότρελα ἀπ' τὰ σπάνια.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς ὅπως ὅταν ζοῦσε ὁ παππούς. Τίποτα δὲν μετακινήσαμε. Ἀκόμα καὶ τὰ μισοκαμμένα κούτσουρα βρίσκονται στὸ τζάκι σὰ νὰ περιμένουν νὰ τὰ νάψῃ πάλι κανένας. (Ἀλίμονο, πρέπει νᾶταν τρόπος νὰ μάθαιναν πὼς θὰ μείνουν γιὰ πάντα οδυσμένα, ὅπως ἔσθυσε τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο χειμωνιάτικο βράδυ Ἐκεῖνος). Κι' ἔτσι μπαίνοντας καμμιὰ φορὰ ἐκεῖ, θαρρῶ πὼς θὰντικρύσω τὴ χιονισμένη μορφή τοῦ καλοῦ παπποῦ.

Θυμάμαι, ὅταν ἦμουν μικρός, γυρίζοντας ἀπ' τὸ σχολεῖο πῆγαινα νὰ φιλήσω τὸ χέρι τοῦ παπποῦ ποῦ, καθισμένος στὴν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα του, διάβαζε τὴν ἐφημερίδα τοῦ ἡ τὴν Ἀγία Γραφή. Τὸ πρῶτο πράγμα, ὅπου ἔπεφτε ἡ ματιά μου, ἦταν τὸ πορτραῖτο μὲ τὰ ἀλλόκοτα μάτια. Ἀλήθεια μαγικά θὰ ἦταν αὐτὰ τὰ μάτια, γιατί ἡ ἐκφρασὴ τους δὲν ἦταν πάντα ἡ ἴδια, Ἀλλὰζε—τοῦλάχιστον ἔτσι μοῦ φαινόταν—σύμφωνα μὲ τὴν ψυχικὴ μου κατάσταση κάθε φορὰ. Ἔτσι, ὅταν ἤξερα τὸ μάθημα νεράκι καὶ ἔμπαινα χαρούμενος στὸ δωμάτιο τοῦ παπποῦ, τὰ μάτια, σὰν νὰ αἰσθάνονταν χαρὰ καὶ αὐτὰ γιὰ τὴν ἐπιμέλειά μου, μὲ κοίταζαν χαρούμενα καὶ γελαστά. Ἀπεναντίας ὅμως τύχανε νὰ μὴν τὸ ξέρω ἢ νᾶχω κάνει καμμιὰ ἀταξία, τὰ μάτια φαινόταν λυπημένα σὰν νὰ μὲ ἐλεεινολογοῦσαν γιὰ τὴν κατάντια μου.

Ὁ παππούς μου, παρκαλοουθοῦσε τὴν ἀφωνὴ αὐτὴ ψυχικὴ ἐπικοινωνία

μὲ τὸ κάδρο καὶ μοῦλεγε σιγὰ-σιγὰ: — Βλέπεις, μικρέ μου, πὼς καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ ψυχὰ μποροῦν νὰ ἐκφράσουν σὰν τὸν ἀνθρώπο λύπη ἢ χαρὰ; Ἔτσι λοιπὸν, ὅμως πεθάνω καὶ θὰ οδύσουν τὰ μάτια τὰ δικά μου, θὰ μείνουν αὐτὰ γιὰ νὰ σοῦ θυμίζουν τὸ καθήκον σου μὲ τὴν παραινετικὴ ἐκφρασὴ τους, ἢ—ποῦ τὸ εὐχομαι γιὰ πάντα—νὰ χαίρουνται μαζί σου γιὰ τίς καλὲς πράξεις σου.

Ἐγὼ τοῦ φιλοῦσα μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι καὶ ὑποσχόμουν μὲ δλῆ μου τὴν καρδιά νὰ ἐκτελῶ πάντα τὸ καθήκον μου.

Κάθε φορὰ λοιπὸν ποῦ θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ κάτι ποῦ μὲ βαραίνει ἢ νὰ ἐκφράσω τὴ χαρὰ μου γιὰ κάποια πρόδοῦ μου, ἀντικρύζω μ' ἐμπιστοσύνη τὰ ὑπέροχα φωτεινὰ μάτια τοῦ πορτραῖτου, γιατί πιστεύω ἀδισταχτὰ πὼς μέσα ἀπ' αὐτὰ μὲ βλέπουν τὰ γεμάτα γλυκύτητα μάτια τοῦ παπποῦ μου.

ΔΗΜΟΣ Σ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΛΕΟΝ ΛΑΜΒΡΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ναι. Πὼς θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ πληρώσουμε τὰ εἰσιτήρια ὡς τὸ Δελχί; Ἀπ' τὴ χθεσινὴ παράσταση μάζεψα μερικὰ παραδάκια, ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ.

— Ὁ σταθμάρχης θὰ δεχόταν νὰ μὴ πληρώσω εἰσιτήρια, μὰ καὶ εἰμαι Ἀγγλίδα, καὶ θὰ τὸ πλήρωνε ὅστερα ὁ πατέρας μου σὰν θὰ φθάναμε στὸ Δελχί.

— Ὁ πατέρας σου, ὅπως ὑπολογίζω, αὐτὲς τίς μέρες δὲν βρίσκεται στὸ Δελχί. Κι' ἔπειτα, ἀν δεχόταν νὰ μὴ πληρώσῃς οὐ εἰσιτήρια, δὲν θὰ παραδεχόταν τὸ ἴδιο καὶ γιὰ μένα.

— Ἀλήθεια; Λές;

— Εἶμαι βέβαιος. Κι' ὅστερα, δὲν θέλω νὰ φῶς τὸν Καρλά μου. Καὶ νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας μὲ τὸν σιδηρόδρομο, αὐτὸ θὰ μᾶς ἐκόστιζε πολὺ ἀκριβᾶ.

— Δὲν τὰχα σκεφθεῖς ὅλα αὐτά!

— Κι' ἔπειτα εἶναι καὶ ἡ Σότζια!

— Ἀλήθεια, ἔκανε ἡ Μαίρη. Κι' εἶναι πολὺ καλὴ ἡ καϊμένη. Δὲν τὴ γνωρίζω παρὰ ἀπὸ χθές, δὲν καταλαβαίνω τὴν γλῶσσα της, μὰ ὥστόσο τὴν συμπαθῶ πολὺ. Θὰ μοῦ ἔκανε μεγάλο κόπο ἀν τὴν χωρίζομαι.

Λέγοντας αὐτὰ ἡ Μαίρη κοίταζε τρυφερὰ τὴν μικρὴ Ἰνδὴ καὶ ἡ Σότζια κατάλαβε τί σήμαινε τὸ βλέμμα της. Πῆρε τὸ χέρι τῆς Μαίρης καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλιά της.

— Καϊμένη μικρούλα, ψιθύρισε ἡ μικρὴ Ἀγγλίδα. Εἶναι πολὺ πρὸς δυστυχισμένη ἀπὸ μένα. Ἐγὼ πᾶν νὰ βρῶ τὴν μητέρα μου καὶ τὸν πατέρα μου καὶ αὐτὴ τοὺς ξέρει ἀν ἔχει γονεῖς. Δὲν θὰ τὴν ἀφήσω ποτέ μου!

Καὶ καθὼς ἡ Σότζια τῆς ξαναφίλοῦσε τὸ χέρι, ἡ Μαίρη χύθηκε μὲ ὁρμὴ στὴν ἀγκαλιά της. Τὴν φίλησε τρυφερὰ καὶ στὰ δυὸ μάγουλα καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ σ' ἀγαπᾶω σὰν ἀδελφὴ μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ἀπ' τὸ Χαϊδεραμπάτ στὸ Δελχί
Τὸ ταξίδι ἀπὸ τὸ Χαϊδεραμπάτ ὡς τὸ Δελχί δὲν εἶναι μικρὸ. Εἶναι ὅσο ἀπὸ τὸ τελευταῖο ἄκρο τῆς Ἑλλάδος, νὰ ποῦμε ἀπὸ τὴν Καλαμάτα, ὡς τὸ Βουκουρέστι. Καὶ μέσ' στὸ κέντρο τῶν Ἰνδιῶν, καὶ ὁ τόπος εἶναι ἄγριος, καὶ βουνὰ ψηλὰ ὑπάρχουν καὶ ἐρημοὶ καὶ ἄγριοι χεῖμαρροι καὶ οἱ πόλεις καὶ τὰ χωριά εἶναι σπάνια καὶ οἱ δρόμοι δὲν εἶναι τόσο περιποιημένοι, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ταξιδέψῃ ἀνετα καὶ γρήγορα ἓνα φτωχὸ ἄλογο ποῦ ἔσερνε ἓνα ἀμάξι μὲ δυὸ κορίτσια καὶ ἓνας πεζοπόρος ὅπως ὁ Κεσάμπ.

Γι' αὐτὸ οἱ βοδομάδες διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, χωρὶς οἱ ταξιδιῶτες μας νὰ φθάνουν στὸ τέρας. Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ δυὸ κορίτσια δὲν ἔδωσαν παρὰ ἐλάχιστους ἀνθρώπους, γιατί ὁ Κεσάμπ ἀπέφευγε

νά περνάει από τις μεγάλες πολιτείες κι' από τους πολυσύχναστους δρόμους, γιατί, και πολύ όρθιά, φοβόταν ακόμη την καταδίωξη του Γιουγκάλ. Κι' έτσι η Μαίρη περιοριζόταν μονάχα στη συντροφιά της Σότζιας και του Κεσάμπ, κι' η καλή καρδιά κι' η κλωσώνη αυτών των δυο αγαθών ανθρώπων την έκαναν να τους αγαπάει μέρα με την ημέρα περισσότερο.

Το ταξίδι αυτό είχε κι' ένα άλλο αποτέλεσμα: "Η Μαίρη, που ήξερε μερικές ινδιάνικες λέξεις, χάρη στην διαρκή συντροφιά της Σότζιας και του Κεσάμπ, τελειοποίησε τις γνώσεις της στην ινδοστανική διάλεκτο και μέσα σε τέσσερες βδομάδες μπορούσε να συνεννοηθεί ωραιότατα με τους συνηθισμένους της. Πόσες συζητήσεις δεν έκαναν τότε τα δυο κοριτσάκια! Και πόσα νόστιμα ανέκδοτα και τραγουδάκια διασκεδαστικά δεν τους είπε ο Κεσάμπ!

"Έτσι το ταξίδι τους φαινόταν λιγώτερο μακρύ κι' επίπονο, κι' η Μαίρη έπαψε πια να θυμάται με νοσταλγία τα αναπαυτικά ταξίδια με τον σιδηρόδρομο που έκανε πρώτα με τους γονείς της.

Το πιο δυσάρεστο μέρος του ταξιδιού ήταν όταν πέρασαν το οροπέδιο του Μαλβά. "Η ζέστη ήταν αφόρητη και τα δυο κορίτσια υπέφεραν φρικτά. Ευτυχώς ο Κεσάμπ είχε πάρει όλα τα προφυλακτικά μέτρα, έκανε συχνούς σταθμούς κι' έτσι έφθασαν στο Κοτάχ χωρίς απευκαίτο. "Αφού αναπαύθηκαν μια μέρα σ' αυτή τη μικρή πόλη, ο Καραλά που έφερνε πάντα θαρραλέα το άμαξι του, πήρε τη διεύθυνση του Τζεϊπόρ, που θα αποτελούσε τον τελευταίο σταθμό τους πριν να φτάσουν στο Δελχί.

"Ωστόσο δεν είναι σωστό να πούμε ότι ο Καραλά έφερνε το άμαξι του όπως πάντα, γιατί το γνωστικό ζώο είχε εκείνη την ημέρα ένα ύψος πολύ περίεργο: Στεκόταν κάθε λίγο και λιγάκι, χλιμιντρούσε με το κεφάλι γυρισμένο κατά τη δύση, σήκωνε ταυτιά του ανήσυχά και κοίταζε τον άφεντικό του.

"Ο Κεσάμπ δεν άργησε να αντιληφθεί ότι το ζώο του είχε μυριστεί κάποιο κίνδυνο και προσπάθησε να έπιταχύνει το δρόμο του. "Ηταν πολύ μακριά πια από την πόλη

για να γυρίσουν πίσω. "Αλλωστε ο Καραλά μπορεί και να γελιόταν. Τίποτε γύρω τους δεν έδειχνε τον άμεσο κίνδυνο.

Τα διαπεραστικά μάτια του Κεσάμπ εξέταζαν προσεκτικά τον ορίζοντα.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, έκανε κουνώντας το κεφάλι του. Και όμως...

— Και όμως τί; ρώτησε η Μαίρη που δίχως κι' αυτή να το θέλει είχε αρχίσει νάνησυχ.

— Ο Καραλά δεν μπορεί να γελιέται, απάντησε ο Κεσάμπ, κάτι μυρίζεται στον αέρα.

«Ένα άμαξι, που το έφερνε εν' άσπρο άλογο, προχωρούσε αργά...» (Σελ. 162, β').

— Θύελλα, θύελλα άμμου, είπε εκείνη τη στιγμή η Σότζια.

Και με το χέρι της, τεντωμένο κατά τα δυτικά, έδειχνε μια ελαφριά ομίχλη στην άκρη του ορίζοντα, που τα μάτια ενός Ευρωπαίου δύσκολα θα μπορούσαν να διακρίνουν.

"Η Μαίρη κοίταζε προς εκείνο το μέρος αλλά δεν είδε τίποτε. Μά δεν συνέβη το ίδιο με τον Κεσάμπ; Το μέτωπό του ζάρωσε κι' έβαλε τον Καραλά να τρέξει με βήμα.

Σ' ενός χιλιόμετρου απόσταση επάνω κάτω, προς τα βορεινά, ήταν ένα μικρό σάβανο από καμιά είκο-

σαριά δέντρα, και προς αυτά τα δέντρα ήθελε τώρα να πάει ο Κεσάμπ.

— Κουράγιο, Καραλά, έλεγε. Βάλε λίγη δύναμη! Πρέπει να φθάσουμε εκεί πριν ξεσπάσει η θύελλα.

Και ο Καραλά, σά να τον καταλάβαινε, άνοιγε τα πόδια του.

Τα κορίτσια τρανταζόνταν μέσα στο πρωτόγονο άμαξι και από την αγωνία τους δεν μιλούσαν. "Η Μαίρη προσευχόταν σιγανά.

"Η ζέστη γινόταν αποπνικτική.

"Ο Καραλά έτρεχε πάντα.

Το σάβανο φαινόταν ολοένα και κοντότερα, μά κι' η ομίχλη εκεί κάτω άπλωνόταν με κατα-

πληκτική ταχύτητα. "Εμαύριζε τον ούρανό σαν ένα πελώριο σύννεφο. "Ο ήλιος χλώμιασε κι' ύστερα κρύφτηκε πίσω από ένα μαύρο παραπέτασμα. "Ένας καυτερός άνεμος άρχισε να φυσάει και τη στιγμή που ο Καραλά, στάζοντας ιδρώτα, σταματούσε μπρος το σάβανο, τα δέντρα χτυπιμένα από τον άνεμο έγερναν ως κάτω τα κλαδιά τους.

— Πέστε χάμω, μπρούμυτα, φώναξε ο Κεσάμπ ενώ έδενε στερεά τον Καραλά στον κορμό ενός δέντρου.

"Η Μαίρη και η Σότζια υπάκουσαν στη στιγμή και ξαπλώθηκαν με την κοιλιά στο βάθος του άμαξιού.

"Ήταν καιρός!

"Ένα σύννεφο σκόνης χύθηκε επάνω στους ταξιδιώτες με απερίγραπτη όρμη. "Ήταν σαν ένας μαύρος σείφοντας που περνούσε σφυρίζοντας.

"Ο Κεσάμπ, κολλημένος στο πλευρό του Καραλά, προσπαθούσε να

σκεπάσει τα κορίτσια με το πανί που χρησίμευε για τέντα στ' άμαξι τους. Μά την ίδια στιγμή το ξέφυγε από τα χέρια και πέταξε στον αέρα σαν να ήταν πούπουλο.

Σε λίγο μύρισε όλος ο τόπος γύρω τους. Τους περικύκλωσε ένα σκοτάδι πηχτό και πνιγρό. "Ο άέρας ήταν τόσο γεμάτος σκόνη, ώστε για ν' αναπνεύσουν, σκέπαζαν το στόμα τους και τη μύτη τους με τις άκρες από τα φορέματά τους. "Η άμμος κατακάθιζε στα μαλλιά τους, χωνόταν στα παπούτσια τους, έμπαινε μέσα στο λαιμό τους.

— Είναι μια από τις φοβερότερες θύελλες που έχω ιδεί στη ζωή μου, έλεγε ο Κεσάμπ άκουμπισμένος επάνω στον Καραλά που τον προφύλαττε λιγάκι.

(Ακολουθεί)

KIMON AΛKIANH

ΣΚΑΤΖΟΧΙΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΔΙ

ΛΑ-Ι-ΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

"Ένας σκατζόχοιρος, τον καιρό που γλυκαίνουν τα σταφύλια, τράβηξε για τ' άμπέλια με το σκοπό να μείνει εκεί ως που να τα τρυγήσουν οι άνθρωποι.

Γύριζε από κλήμα σε κλήμα και διάλεγε κι' έτρωγε τα καλύτερα φαγουλάρικα σταφύλια, αβγουλάτα, ροδίτες, φιλέρια και ραζακιά. Τα σabaτιανά και τ' άλλα παρακατιανά που είναι μόνο για μουστο, δεν τα καταδεχόταν.

"Αφού χόρταινε καλά και γινότανε η κοιλιά του τόπι, ξαπλωνότανε κάτω από βαθύ ίσκιο και τόρριχνε στον ύπνο βαρείά.

"Έτσι όλη την εποχή των σταφυλιών δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να τρώει και να κοιμάται κι' έμενε ευχαριστημένος από τον έαυτό του, που περνούσε ζωή χαρισάμενη, όπως την είχε όνειρευτεί όταν αποφάσισε να πάει σε τέτοια έξοχη.

"Αμα ζύγωσε ο τρύγος, θυμήθηκε πως ο χειμώνας δεν ήταν μακριά, κι' αυτός δεν είχε φωλιά κι' έπρεπε να κάνει μια για να ξεχειμωνιάσει.

Τέτοια δουλειά όμως τη βαρύνανε, γιατί απ' τα πολλά σταφύλια που έτρωγε, κι' απ' τη τεμπελιά του, είχε γίνει τετράπαχος, και δυσκολευότανε όχι μόνο στο τρέξιμο, μά και στο περπάτημα. Για το αυτό έλεγε κάθε μέρα: Αύριο φροντίζω να πάω να διαλέξω το κατάλληλο μέρος και να φτιάσω εκεί τη φωλιά μου, έχω ακόμη καιρό.

Μά το αύριο του αυτό, έγινε ένα ατέλειωτο κομπολόι, ως που άρχισε ο τρύγος και τότε μόνο αναγκάστηκε να ζητήσει μέρος για φωλιά.

"Αφού κατάφερε άγκομαχώντας από το πάχος του κορμιού του, να πάει σε μερικά μέρη, κοντινά με τ' άμπέλια, δεν αποφάσιζε για κανένα, γιατί άλλο τόβρισκε πως θα το δέρινη ο βοριάς, άλλο πως ήταν σ' ανηφοριά και θα κουραζότανε να πηγαίνοέρχεται, άλλο πως ήταν σε γούπατο και μπορούσε να τον πνίξουν τα νερά της βροχής, μ' ένα λόγο, τ' ένα του μύριζε και τ' άλλο του βρώμαγε.

Μ' αυτό το λίγο δρόμο που έκανε

κουράστηκε πολύ κι' άρχισε να συλλογίζεται, πως αντί να κάνει κόπο, να βρει τόπο και να κτίσει φωλιά, καλύτερο θάταν να την έβρισκε έτοιμη από κανένα άλλο ζώο, κι' να μπει μέσα να ξαπλώσει φαρδύς πλατύς την άριδα του.

Αυτό το πήρε απόφαση, και την άλλη μέρα, αργά-αργά σαν να πήγαινε περίπατο, άρχισε να κοιτάζει δεξιά κι' αριστερά μήπως έβρισκε εκείνο που γύρευε.

Σε λίγο μάτιασε ξαπλωμένο στο προσήλιο μπρος από τη φωλιά του, ένα μεγάλο φίδι, μακρύ ίσα με δυο μέτρα που μόλις είχε αποφάει ένα πουλί και ξερογλυφόταν. Τό ζύγωσε και το χαιρέτησε με τό: «Καλώς τα χαιρέσαι, κουμπάρε».

— Καλό νάχης του απάντησε το φίδι.

— Ήρθα να μου δώσης την συμβουλή σου σαν σοφός που είσαι, πως να φτιάσω τη φωλιά μου.

— Μετά χαράς, κουμπάρε μου.

Κι' άρχισε το φίδι να του δίνει σχέδια. Μά ο σκατζόχοιρος που είχε στο νού του άλλα, του είπε.

— Εγώ δεν ντρέπουμε να σου πω, πως είμαι ένας χοντροκέφαλος και δεν καταλαβαίνω το σχέδιο που μου λές. Δεν μ'αφίνεις να μ'πω μέσα στη φωλιά σου να την δώ και έτσι να σηκώσω με το μάτι μου τάχναρι της, για να φτιάσω κι' εγώ τη δική μου;

Τό φίδι παραμέρισε κι' άφησε τον σκατζόχοιρο να μ'π' στην φωλιά.

Αυτός ο κατεργάρης στην αρχή

έκανε πως πρόσεχε και μετρούσε δ-λες της τις μεριές, κι' ύστερα τεν-τόθηκε μέσα για να ιδ'η, όπως έλεγε, αν τον έπαιρνε το μάκρος της και το πλάτος της στο τέλος είπε του φιδιού:

— Όσο κι' αν προσπάθησα δεν μπορώ να ξεσηκώσω τάχναρι της φωλιάς σου, γιατί είμαι όπως φαίνεται θεόκοντος και βρίσκω, πως είναι καλύτερο να κάτσω εγώ εδώ, και σ' που είσαι σοφός να π'ας να κάνης χέρι-χέρι άλλη φωλιά για τον έαυτό σου.

Τό φίδι θύμωσε και τινάχθηκε κατά το κεφάλι του σκατζόχοιρου, μά εκείνος πρόλαβε, έκανε το κορμί του μπάλλα, κι' έτσι το φίδι κτύπησε απάνω σταγκάθια του, τρυπήθηκε απ' αυτά και αποτραβήχτηκε σφυρίζοντας από λύσσα για το διπλό πάθημά του.

Τό σκατζόχοιρο δεν τ'όφτασε που στρογγυλοκάθησε σε ξένη φωλιά, μά και είπε κοροϊδευτικά στο φίδι:

— Σε τοῦτο τον κόσμο, κουμπάρε, δεν φτάνει να είναι κανένας σοφός και καλός, πρέπει να καταλαβαίνει και την πονηρία των άλλων για να μπορέσει να τ'α βγάλει πέρα σε κάθε δύσκολη περίπτωση. Άλλοιως την παθαίνει όπως σ' τώρα, που πιστεύεις πως είμαι κουτός.

Δεν μπορείς όμως να π'ης ότι βγαίνεις και ελότεια ζημιωμένο που σε γέλασα, άγόρασες γνώση για άλλη φορά κι' έτσι δεν θ'α την ξαναπάθης!

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΒΕΛΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δεξαμένο Τριπολιτσάκι, Τρίπολις. Α' Βραβείον 256ου Διαγ. Λύσεων. — 2. ΑΕΛΑ ΤΣΟΥΚΑ, Δημηγορίνα, Αθήναι. Α' Βραβείον 255ου Διαγ. Λύσεων. — 3. ΚΩΣΤΑΚΗΣ Ν. ΚΑΚΟΥΡΗΣ, Ίασον, Πύργος 'Η-λείας. Β' Βραβείον 36ου Διαγωνισμού Εξαπαδάματος.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

*Αγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ πρωταντίκρυσσα την Άνοιξη! Τό αντίκρυσμα αυτό γίνεται συνήθως στην έξοχή. Πότε βλέπει κανείς μιά άμυγδαλιά άνθισμένη μέσα σ' ένα χιονισμένο τοπίο, — πρώτμη άνθηση, σά μιάν επαγγελία μέσ' στην καρδιά του χειμώνα. Πότε, κάποια ήλιόλουστη με χειμωνιάτικη ακόμα μέρα, βρίσκεται μπροστά σέ μιά πρασινισμένη κι' άνθιστολόστη πλαγιά, όπου ροβολά μιά παιδούλα ξανθή, γαλανομάτα, με άσπρο φουστάνι — γιατί, ξεγελασμένη απ' τη γλύκα, έχει βγάλει τό σκούρο έπανωφόρι της — ίδια ή Άνοιξη. Πότε είναι έν' άπλό μοσκοδόλημα άπριλιάτικου ρόδου, πού τόν χτυπά άπό μακριά, τήν πρώτη καλή μέρα ύστερ' άπό τη βαριχειμωνιά, όπως σό θαυμάσιο και πασιγνωστο έκείνο ποίημα τού Παλαμά. Και πότε, τέλος, ένα χελιδόνα... Τίποτ' άπ' αυτά! Ούτε άνθισμένη μυγδαλιά — πού νά βρεθθί τώρα; — ούτε πρασινισμένη πλαγιά — μήπως πήγα στην έξοχή; — ούτε άπριλιάτικο ρόδο άφού ακόμα είναι Μάρτης... Άπλούστατα, πεζότατα, τήν Άνοιξη τήν πρωταντίκρυσσα σήμερα στην όδόν Σταδίου, όπου είχα πάει, ούτε καν για περίπατο, αλλά για μιά πεζή εργασία.

Μά τί τά θέλετε! Άπό πάνω μου, ό ούρανός έλαμπε τόσο γλυκά γαλάζιος, τά συννεφάκια του χρύσιζαν τόσο άνάλαφρα, τόσο καλοκαιρινά, κι' ό ήλιος, έ λαμπρός χρυσάχτινος ήλιος, έκαιγε τόσο πολύ, πού μιά στιγμή μου ήρθε νά βγάλω τό έπανωφόρι μου... Περπατούσα σιγά, για νά μήν ιδρώνω, κι' άπορούσα: Χτές ακόμα δέν έκανε κρύο, παγωνιά; Πώς σήμερα κάνει τόση καλοσύνη; Και μιά καλοσύνη πού δέ μοιάζει με τίς παροδικές, τίς συμπτωματικές εκείνες τού χειμώνα, — αλλοιώτικη καλοσύνη, πού αισθάνεσαι πώς θά βαστάξη και πώς θά δυναμώση...

Καίταξα νά ιδώ και κανένα χελιδόνα. Όχι, τά χελιδόνια δέν ήρθαν ακόμα. Η Άνοιξη όμως ήρθε. Νά τη! Τή βλέπω, τή μυρίζω, τήν ακούω, τήν αισθάνομαι. Και χωρίς νά είμαι στην έξοχή, χωρίς νάντικρύζω καμιά πλαγιά και καμιά παιδούλα νά ροβολά, θυμώμαι και ξαναλέω τούς συμβουλικούς στίχους τού Σολωμού: «Ποιά είναι τούτη πού κατεβαίνει, άσπροντυμένη, άπ' τό βουνό;... Έχουν τά μάτια της, όπου

γελούνε, τό χρώμα πούναι στόν ούρανό... Όταν ή κόρη έτούτη φαίνεται, τό χόρτο γένεται άνθι άπαλό...». Μά βέβαια, άφού είναι ή Άνοιξη ή ίδια! Και τί γρήγορα πού μάς ήρθε φέτο! Κατά τό παλιό Ημερολόγιο, είναι ακόμα Φλεβάρης. Και φέτο είναι πού έφαρμόζεται ή λαϊκή παροιμία: «Ό Φλεβάρης κι' άν φλεβίση, καλοκαίρι θά μυρίση». Γιατί άλλες χρονιές μπαίνει κι' ό Άπρίλης κι' ό χειμώνας εξακολουθεί. Τότε μάλιστα κάνει τίς πιό κακές και ψυχρές του ήμέρες, κατά τήν άλλη παροιμία πού λέει: «τά κοφτερά πίσω είναι».

Άπό τό φετεινό όμως χειμώνα κανένα πράπονο δέν πρέπει νάχουμε. Ήταν ήπιος, μαλακός, και δέν έθύμωσε στάλήθεια ούτε μιά φορά. Στην αρχή, είχαμε βροχές, ύγρασιες, αλλά καθόλου σχεδόν κρύο. Επειτα ήρθαν λίγοι βοριάδες, λίγες χιονιές. Αλλά σάν ξεθυμασμένα. Σήμερα φυσούσε, έρριχνε χιονόνερο, κι' αύριο πάλι ήταν ήλιος χαρά Θεού. Έδώ στην Αθήνα τουλάχιστο, δέν είδαμε χιόνι ούτε μιά μέρα. Μόνο στά βουνά, άπό μακριά, κι' αυτό σχετικά λιγιστό. Οι Αθηναίοι, μέσα στην πόλη, δέν έπαίξαν καθόλου χιονοπόλεμο. Και στερήθηκαν τό έξοχο θέαμα τών άσπρων στεγών, τών άσπρων δέντρων, τών άσπρων δρόμων. Ελειψαν όλα τά καλά τού χειμώνα, έλειψαν όμως κι' όλα του τά κακά, πού νομίζω πώς είναι τό σπουδαιότερο.

Γιατί δέν μπορεί νά πη κανείς πώς μιά εξακολουθητική βαρυχειμωνιά, άπό τό Νοέμβριο ως τόν Άπρίλη — όπως συμβαίνει μερικές χρονιές — δέν

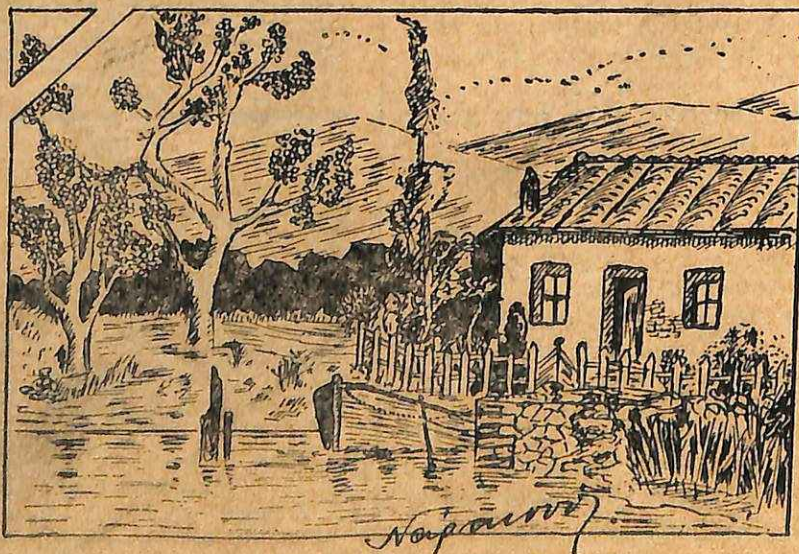
είναι μαρτύριο και για φτωχούς και για πλούσιους... Ά, έγώ είμαι πολύ ευχαριστημένος, πού σό μικρό, τό προσήλιο, τό ζεστό μου γραφειάκι, δέν αναγκάστηκα φέτο νάνάψω σόμπα παρά δυό ή τρείς φορές. Γλύτωσα κι' άπό τό έξοδο, κι' άπό τη φασαρία, και προπάντων άπό τόν πονοκέφαλο, τήν παραζάλη πού μου φέρνει ή φωτιά. Άλλοι τήν ύποφέρουν, τούς άρέσει μάλιστα. Έγώ αδύνατο. Τή ζέστη τή θέλω φυσική άπό τόν καλό τόν ήλιο. Όταν δέν ζεσταίνω πολύ, προτιμώ νά βάλω ένα ρούχο παραπάνω παρά νάνάψω τη σόμπα. Αυτό δέν τό κάνω, παρά στην έσχάτη ανάγκη.

Ε, λοιπόν, είμαι πολύ χαρούμενος πού τέτοια ανάγκη δέν θά ξαναπαρουσιαστή φέτο. Η Άνοιξη ήρθε, ό σύντομος, ό ήπιος χειμώνας πέρασε. Δέ λέω πώς ό ήλιος θά καίη πάντα όπως σήμερα. Αύριο μπορεί νά κινή και κρύο. Αλλά θά είναι περαστικό. Μεθαύριο ό ήλιος θά καίη ακόμα περισσότερο. Η Άνοιξη ήρθε και, για νά θυμηθώ πάλι ένα ποίημα τού Παλαμά, ό Μάρτης αυτός, πού πότε κλαίει και πότε γελά, σέρνει άπ' τό χέρι «τώραϊο παιδί — τό Καλοκαίρι!».

Σήμερα πρωταντίκρυσσα τήν Άνοιξη. Τί όμορφη και τί πρώιμη! Ήρθε πριν έρθουν ακόμα τά χελιδόνια. Αλλά θάρθουν κι' αυτά. Τά περιμένουμε άπό μέρα σέ μέρα. Θά γεμίσουν πάλι τόν άέρα με φαιδρά κελαδήματα και θά στίζουν τόν γαλάζιο ούρανό με μικρές μαύρες περισπωμένες...

Σας αποάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Πού είναι ό νοικοκύρης αυτού τού σπιτιού;

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Σέ κάποια χώρα π' άνθιζαν παντοτινά τά γιούλια Έξοσε μιά πριγκίπισσα με εξακουμένα κάλλη Τόσ' όμορφη, πού ταπεινά μπροστά της τό κεφάλι Γέρνανε τά τριαντάφυλλα, τά κρύνα, τά ζουμπούλια.

Κι' ήτανε κήπος μοναχή άπ' άνθη διαλεγμένα Τα γαλαζένια μάτια της τού κρίνου είχαν τό χρώμα, Κάποιο μπουμπούκι κόκκινο σάν αίμα είχε για στόμα, Στά μάγουλά της άνθιζαν ροδόφυλ' άνοιγμένα.

Κι' ήταν ή χώρα της γλυκειά και είχε πάντ' Άπρίλη, Είχε κοιλάδες κι' όμορφα Δαντελωτά άκρογιάλια, Έξοσ' ώραία στόν τόπο της, κι' έτσι αγάλια, γάλια Τήν τύλιγαν σά μιά θεά άχνοπλεγμένοι θρύλοι.

Κι' όμως της άλλης ή ζωή, κι' ήρθε μιά μαύρη μέρα Και ένα ξένο βασιλιά έπήρ' ή πριγκίπισσα, Έμπηκε με τόν άνδρα της σ' ένα καράβι μέσα Κι' έπήγαν σό βασιλείο τους, πούταν μιά χώρα δέν

Μά, ό πλάνη, κεί δέν ευρηκε τίς χλοερές κοιλάδες, Εκεί τά άνθια πέθαιναν μακριά άπό τη σέρρα Κι' αντί σκοποί μελωδικοί, έσκίζαν τόν άγέρα Και στοιβαζόνταν τού χιονιού οι παγερές νιφάδες.

Και νοσταλγούσεν ή φτωχιά τη μακρινή της χώρα Τα γαλανά τ' άπόβραδα και τών πρωιών τήν πάχνη Και τήν καρδιά της έσφιγγαν σάν άγρια άράχνη Τα κρύα, και οι παγετοί, τά χιόνια, και ή μπόρα.

Κι' όταν ή δόλια θέλησε στή χώρα της νά πάη Έπνιξε τό καράβι της έν' άφρισμένο κύμα Γραφτό της ήταν σό βοριά νά βοή ένα κρύο μνημα Κι' ούτε νεκρή τά λούλουδα νά μη τά νιώση πλάι.

Βασίλισσα τού Πόνου

Τ' ΟΜΟΡΦΟ ΔΩΡΟ

Τ' Άπριλιάτικο αεράκι γεμίζει, μ' εσώδιες τό δαμάτιο του. Τού τις στέλνουν τά όμορφα λουλούδια τού διελανού πάρκου. Όρθιος μπροστά στ' άνοιχτό παράθυρο άφίνει τό βλέμμα του νά πέρη πάνω στην πόλη, στή μεγάλη πόλη, όπου μήνες τώρα κατιμεί. Τα μεγάλα της σπίτια, τά όμορφα πάρκα με τό καλοπεριποιημένο γρασίδι, τά όλάνθιστα λουλούδια, τά κελαδής-

ματα τών πουλιών τόν άφίνουν άσυγκίνητο. Γιατί θυμάται τήν όμορφη πατριδούλα του.

Τά μεγαλόπρεπα μέγαρα θά τά χάριζε στή στιγμή άν ήταν δυνατό και ν' άντικρύση μόνο τ' όμορφο έξοχικό τους σπίτι. Τό τριγυρισμένο άπ' τό περβόλι τους — χίλιες φορές όμορφότερο άπό τό διπλανό πάρκο... Εκεί τά λουλούδια ήταν πού ζωηρόχρωμα... τά δέντρα πού όμορφα... τά πουλιά πού γλυκόλαλα... τά άσχημάτιστα σχεδόν μονοπάτια, πού άναπαυτικά άπ' τούς άσφαλοστρωμένους τίς πόλεις δρόμους. Τ' αγάλματα όλα, όλα τά στολίζα δέν άξίζουν τίποτε μπροστά στίς όμορφιές της πατρίδας του!

Άχ! και νά βρισκόταν έστω και για μιά στιγμή εκεί, σό πατρικό του σπίτι! Ν' άντίκρυζε άπ' τ' άνθόλουστο χαγιάτι τόν γαλάζιο ούρανό! τίς άπαλογραμμές τών βουνών κορφές! Ν' άντίκρυζε τό γηρασμένο, τό τόσο γλυκό της μαγνούλας του πρόσωπο!

Ν' άκουε τά κρυστάλλινα γέλια της αδελφούλας του!

Ω! μά αυτό τό ξέρει δά! Είναι μάταιος πόθος! Στην πόλη αυτή ήρθε για νά σπουδάση! Κι' έπρεπε νά περάσουν μήνες, χρόνια ίσως για ν' άντικρύση τη γλυκειά πατρίδα!

Τό ξέρει ό Γιώργος με πόσες στερήσεις ή μάννα του πόρεσε νά τόν σπουδάση. Και τώρα ίσως νά στερηται...

Ξάφνου γλυκοί ήχοι καμπάνας άνηχούν. — Ντάν, ντάν, ντάν. Είναι έσπερινός!... Μά γιατί άραγε κτυπούν έτσι χαρούμενα! Α! καλέ! Πώς τό έχασε. Αύριο είναι τού Αγίου Γεωργίου. Γιορτάζε! Στό μυαλό του γυρίσανε οι παλιές ευτυχισμένες μέρες!... Θυμάται τίς προετοιμασίες... της μαγνούλας του τά χάδια, της αδελφούλας τά φιλήματα... και κάποιο δάκρυ έξφυγε άπ' τήν άκρη τού ματιού κι' ένας λυγρός ακούστηκε βγαλμένος άπ' τά φυλλοκαρδία του:

— Άχ! Μαννούλα μου!

Πρώ! Η Άπριλιάτικη φύση είναι ντυμένη στά γιορτινά της! Η άτιμόσφαιρα καθάγια. Ό ούρανός καταγάλανος!

Ό κόσμος ξεχύθηκε στούς δρόμους νά πάη στην έκκλησία... Κι' ό Γιώργος θλιμμένος — πού θλιμμένος άπό καθε άλλη φορά — στέκεται μπροστά σό παράθυρο. Προσμένει κάτι. Κι' αυτός δέν ξέρει τί! Πουλάκια σταματούν σό δέντρο πού είναι μπροστά σό παράθυρο. — Τβί, τβί τού φωνάζουν χαρούμενα... Μά εκείνος δέν τά κοιτά. Αφρημένος άφίνει τό γού του νά ταξειδεύη με της θύμησης τά φτερά στά περασμένα.

— Τάκ-τάκ δυό χτυπήματα στην πόρτα. Είναι ή νοικοκυρά του.

— Καλημέρα κύρ Γιώργο. Χρόνια πολλά. Κάτι σού φέρνω... καλώς τό δέχτηκες... τού λέγει ή καλή γυναίκα και φεύγει.

Βρίσκεται μόνος. Στό χέρι του κρατά τό δεματάκι. Ω! τό ξέρει! άπ' τη μάννα του έρχεται. Τόν πιάνει μιά άνείπωτη χαρά! Τό χαίδευει... τό φιλά. Τέλος τ' άνοίγει,

Τά μάτια του άντικρύζουν ένα χαρτίνο κουτάκι τυλιγμένο σέ ροές χαρτάκι... άχ! τί νά κρύβη άραγε; Τ' άνοίγει...

Μιά έλαφριά μυρωδιά σκορπιέται... εσώδια θυμαριού της πατρίδας του. Ναι ένα μικρό θυμαράκι και μιά σημειωσούλα άπ' τη μαγνούλα του και τήν αδελφούλα του για νά τού φέρη τά φιλήματα για τή γιορτή του — έκρυβε τό μικρό κουτάκι. Χοροπηδά άπ' τη χαρά του σάν μικρό παιδί. Φιλά τό θυμαράκι άκράτητα.

Και σέ λίγο γελαστός-γελαστός βγήκε νά συναντήση τούς φίλους του... Ήταν ευτυχισμένος.

Τί άλλο ήθελε; Δέν τού έφταναν τά φιλήματα της μάννας του και της αδελφής του;

Ρέλια

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Εστυλίχτηκαν άπ' τη χρυσή κουβαρίστρα τού Φοίβου οι ήλιαχτίδες και χρυσόδεσαν τήν πλάση. Τ' άγέρι λεπτό, άπαλό, όμοιο με τίς άνοιξης τό μωρόμένο, πετάχτηκε ως τη γη για νά διαδεχτή της προηγούμενης μέρας τόν παγερό βοριά. Λίγοι άγρόσυτοι ήχοι καμπάνας άράχονται άπ' τό τρελλό πέταγμά του και φθάνουν χοροπηδώντας σ' αυτά μου. Είναι ή πρώτη Κυριακή της Αποκριάς. Μόνη, με μοναχό συντρόφι τήν πλανεύτρα σκέψη, είμαι πνιγμένη στής φαντασίας τούς άπειρους ώκεανούς με τούς όμορφους γαίους και τά χρυσά καράβια. Και μέσ' στής σκέψης τό ποιό, της φαντασίας τό νάμα, τ' άγέρι παίζοντας με κάθε δυνατή λαλιά φθάνει σιμά μου για νά μου τήν άπαλοψιθύρηση.

Γοργόφτερο της νεότητος τό πουλί με πήρε στά φτερά του για νά με πάη στόν παραδείσιο ούρανο κοντά στής ζηλευτής χαράς τό μάγο άστέρι.

Και μέσ' στού νου μου τίς στροφές της φαντασίας τό παιχνίδι, φθάνει κοντά τ' άγέρι χαρωπό κάποιους άλλους σκοπούς για νά μου φέρη. Φεύγω άπ' τόν αϊθέριο θάλο και γρήγορα σάν τό φτερωτό πουλί στην τωρινή πραγματικότητα πέτω.

Σηκώνομαι κι' άσυναίσθητα άνοίγω τη πόρτα τού μπαλκονιού. Μπρος μου ζωντανή εικόνα δυστυχίας προβάλλει. Ένας φουσταγελάς μ' ένα ξεθωριασμένο κόκκινο φέσι πάνω σ' ένα χαρτένιο άλογο στριφογυρίζει χορεύοντας. Πίσω δυό άρλεκίνοι με φορεσιές πούναι δαιγματολόγιο όλων τών χωριμάτων, χτυπούν ό ένας, ένα παλιό τούμπανο κι' ό άλλος ένα κλαρίνο. Κάτω άπ' τά παραθύρια τών σπιτιών δυό πιερότοι με δυό χάρτινα χωνιά προσμένουν τό σπλαχνικό τό χέρι της κυράς, πού θά τούς ρίξη τίς δεκάρες. Μούτρα, φτιασιδωμένα με μιογίες, ποιός ξέρει τίνος είδους, γελούν σαρκαστικά για νά έλκύσουν τούς διαβάτες.

Κλείνω τήν πόρτα και τώρα ή φαντασία παίρνει τό νου σό δυνατό της χέρι για νά τόν φέρη σιμά σόυ κόσμου τού πολλού τη δυστυχία Νοιώθω τήν πίκρα σύντροφο κι' οι πρωτιές μου σκέψεις σβήσαν μες' στίς άπόχρωσες εκείνης της εικόνας. Γυρίζει μπρός μου ή ζωή και χίλιες φάσεις παίρνει, ένώ ή ματιά μου πάντα τό είδαλό της όψης εκείνης τών φτωχών μπροστά μου ξαναφέρνει.

ταμπελιά; χαίρω πού σέ άφησε κι' ελπί-
ζω νά μή σέ ξαναπιάσῃ γιά τά καλά λό-
για εὐχαριστῶ (σὺμφωνοί!) **Ἀνθισμένην**
Γαζίαν (ἔχω καί πέρασε νά τὸ πάρῃς ὦ,
πολλά παιδιά φέτο, μέ τή γρίπη, δέν
μόρεσαν νά πᾶνε παρὰ μόνο... στοὺς
σαββατιάτικους δικούς μου χορούς; σέ συγ-
χαίρω γιά τὰ ἀρίστα τῶν διαγωνισμῶν!)
Σπίθαν (ἔλαβα τή φωτογραφία σου καί
θὰ τή δημοσιεύσω προσεχῶς) **Στάμ-Κάλλ**
(γρίπη, διαγωνισμοί, ταμπελιά... πάλι
καλά πού μοῦ ἔγραψες καί σήμερα! ἀλλά
γιά τήν «Κυριακή» εἶναι πιά ἀργά, ἡ προ-
θεσμία ἔληξε πρό πολλοῦ!) **Κλ. Σπανου-
δάκη** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ!) **Ἰέρειαν τοῦ**
Πόνου (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο
σου γράμμα· ἔλαβα καί τὸ κομμάτι σου
πού θὰ τὸ διαβάσω μέ τή σειρά του· γράφε
μου!) **Παρθενικὸν Κρίνον** (εἶδες τήν
ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου; χαίρω καί
σ' εὐχαριστῶ γιά ὅλ' αὐτὰ πού μοῦ γρά-
φεις· ἐλπίζω νά ἐξακολουθήσῃς τακτικά!)
Τάσον Δούζην (τά κρῖνα ἀδυστήρα, ἐπο-
μένως γράφεις καλά· τὸ grec εἶναι ἀπὸ
τὸ Γραικός, Γραικία, ὀνόματα ἀρχαιότερα
ἀπὸ τὸ Ἑλλην καὶ Ἑλλάς!) **Μπουμπουλ**
(ἡ «Κυριακή» ἐτοιμάζεται, δέν πιστεύω
νάργῃς· εὐχομαι τὰ βέλτεστα στοὺς «Ἀ-
τρομήτους»!) **Μαίην Καραπά** (δέν πειράζει,
νά μοῦ γράφῃς ὅταν εὐκαιρῇς ἀπὸ τὰ μα-
θήματα· φθάνει πού μέ ἀγαπᾷς!) **Ναπο-
λέοντα** (θὰ τὸ διαβάσω μέ τή σειρά του
καί θὰ σοῦ πῶ!) **Μή μου Ἄπτου** (χαί-
ρω πολὺ αὐτό, εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν· λυ-
σάχατο καί τετράδια ἔστειλαν· λύσεις μπο-
ρεῖς νά στέλνῃς ὅσο δέν ἔχουν δημοσιευ-
θεῖ!) **Μενέλαον Ταφλαμπάν** (ἔλαβα κι'
εὐχαριστῶ!) **Παπαρούναν, Ὁρτανοίαν**
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5
Μαρτίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεχταί με-
χρι τῆς 11 Μαΐου.

169. Συλλαβόγριφος

Σ' αὐτὰ πού λάμπουνε ψηλὰ
Πουλί προσθέτεις τῆς αὐλῆς,
Κι' αὐτὸ πού βγαίνει, χαμηλὰ
Στὸ πόδι ψάξε νά τὸ βρῇς.

Μπουμπουλίνα

170. Στοιχειόγριφος

Τὸν Ἀθηναῖο στρατηγὸ
Τὸν ἀποκεφαλίζω
Κι' ἓνα περήφανο θεριὸ
Ἀμέσως ἀντικρύζω.

Πρίγκιψ Ἀρπαδ

171. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς καὶ Στοιχειόγριφος

Ὅταν τρυπηθῇς, θὰ στάξῃ...
Μὰ θάλλάξῃ τὸ λαιμὸ
Κι' ὁμορφο ἀρχαῖο ἀμάξι
Ἄβγῃ ἐμπρός σου στὸ λεπτό.
Τὸ λαιμὸ καὶ τοῦτο ἀλλάξῃ
Καὶ γλυκὸ τραγοῦδι ἦχεῖ,
Ποῦ ἓνα γράμμα, τέλος, βάζει
Κι' εἰν' ἀρρόστητα—προσοχή!
Λαχτάρα τῆς Λευτεριάς

172. Ἀναγραμματισμὸς

Ἦταν θεὸς μεγάλος
Ὅσο κανέναν ἄλλος.
Ἐνα του γράμμα τ' ἀφαιρῶ
Τάλλα του ἀνακατεύω,
Καὶ κάγω κάτι ἱερὸ
Ποῦ τὸ κρατεῖς, πιστεύω.

Αἴγλη

173. Πυραμῖς

```

+
*+*
**+**
***+***
****+****
*****+*****

```

Ὁριζοντίως κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄ-
νω: σύμφωνον, χρονικὸν ἐπίρρημα,
πύργος τῆς Γραφῆς, Τίτάν περίφημος,
μέγας Ἅγιος, ὑπέρτης οἰκίας. Οἱ σταυ-
ροὶ καθέτως θεὰ ἔχουσα καὶ ἄλλο ὀ-
νομα.

174-176. Ἀπροσδόκητα

- 1.—Μπροστὰ σέ ποιὸν κι' ὁ πιὸ ἀγέ-
ρωχος βασιλεὺς σκύβει τὸ κεφάλι;
- 2.—Τί διαφέρει ὁ κλέφτης ἀπὸ τὸν
ράφτη;
- 3.—Πόσα σεντόνια χρειάζονται γιά
ἓνα καλοστρωμένο κρεβάτι;

Ξεπεσμένος Λόρδος

177. Ἀκροστιχίς

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κόρην
βασιλέως τῆς Ἀττικῆς:

- 1, Πόλις τῆς Θεσσαλίας· 2, Μία τῶν
Χαρίτων· 3, Νῆσος τῆς Μεγ. Βρετα-
νίας· 4, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας· 5, Χοι-
ροβοσκὸς τῆς Ἰθάκης· 6, Πόλις τῆς
Θεσσαλίας· 7, Περίφημος ἵππος· 8,
Θαλασσινὸν ὄστρακὸδεσμὸν.

Σιφονέτ

178. Γρίφος

```

      ωφ      ιν      ι
ωφ      ωφ      ιν      ιν      ι      ι
      Ρῶσοι      π'      γῆ      πε ×
ωφ      ωφ      ιν      ιν      ι      ι
      ωφ      ιν      ι

```

Πολυβώτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 51 καὶ 52

681. Παναθήναια (Πάν, Ἀθῆναι, α).
— 682. Νῆμα-ρῆμα. — 683. Λάμα, ἄλ-
μα. — 684. Ὁ Φάληρος, τὸ Φάληρον.

685. Σ Η Ν Ο Ν
Ω Μ Ω Ο
Ι Ν Ε Ι Δ
Ι Ι Ο Κ Ρ Ε Ο Α
Μ Ν Α Β Ρ Α Φ
Ο Σ Η Ε Η

- 686 690. Διὰ τοῦ Ρ: **πεῖρα**, **Ἄρης**,
μηρός, **Καρία**, **ἔαρ**. — 691. **ΝΕΙΛΟΣ**
(Νάξος, Ἑλλησποντος, Ἰμαλῶτα, Λα-
πωνία, Ὁκαβιανός, Σαλλούστιος). —
692-696. Ἀραβία, Ἀβαρία, Ἀκακία,
Ἀμαλία, Ἀφασία. — 697. **Ἀπὸ ῥόδου**
βγαίνει ἀγκάδι (ἀπὸ ῥῶ δο, βγ ἐν ι,
ἀν καὶ θῆ).

698. Ἀντιόπη (ἀντί, ὀπή). — 699. Σί-
συφος (σύ, σφῶς). — 700. Ἐνεκα-Σε-
νέας. — 701. Μονάς (μ' = 40, ο' = 70,
ν' = 50, α' = 1, σ' = 200). — 702.

Δ Ο Μ Ο Κ Ο Σ 703. **Ἐξίς** δευτέ-
ρα φύσις (Ἡ ἀνά-
Ο Ι Α Υ γωσις ἐκ τῶν ἄ-
Μ Ι Λ Α Ν Ο Ν νο κατὰ στίχον,
Ο Α Α Ε πάντοτε ἐκ δεξιῶν)
Κ Α Ν Α Δ Α Σ — 704-708. Διὰ τοῦ
Ο Ο Α Ι Γ: **γέρων**, **γύρις**,
Σ Υ [Ν Ε] Σ Ι Σ **ἄγιος**, **γάμος**, **ἀγρός**.

- 709. ΠΡΤΤ-ΔΚ ΑΕ-ΙΑΙΑ = ΠΡΑΤ-
ΤΕ ΔΙΚΑΙΑ (Παρθενών, ΡΕα, ΤΙβέ-
ριος, ΤΑύγετος, Διογένης, ΚΑλλιμά-
της). — 710. **Ἐκ κόκκου ὁ σωρὸς** (ἐκ
κο κου, ὡς ορ ὡς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΓ'—176]

Μέγας Διαγωνισμὸς ἀγράφων τοπειῶν.
Συμμετοχὴ μονόδραχμος, Προθεσμία
δύμηνη. Βραβεῖα 3. Διαπλασσοῦλα - ες.
Σύλλογοι, περιμένω, Ι. Παπαζογλου, ἔ-
ναντι Μουσείου, Ἡράκλειον Κρήτης.

Γαργαντούας

[ΔΓ'—177]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΤΡΟΜΗΤΩΝ

Ἀ Διαγωνισμὸς Ποιήματος. Προθεσμία
ἑνὸς μηνός. Βραβεῖα 3. Διαπλασσοῦλα - ες.
Ἐγγράφωνται νῆα μέλη. Περιμένουμε !!!
Δ/οις: (ΔΒ'—453).

Ὁ Πρόεδρος: **Μπουμπουλ**
Ἡ Γραμματεὺς: **Μ. Ἐντελβαῖς**

[ΔΓ'—178]

Ψῆφο στὸν **ΞΕΠΕΣΜΕΝΟ ΛΟΡΔΟ**
Καραμέλα

[ΔΓ'—179]

Ὅχι, δέν ἔλαβα γράμματά σας, Ἀγνή
κλπ. Γράψτε.

Χωρὶς Φτερά, Ἐποφύγια Δημοψηφίσματος

[ΔΓ'—180]

Πρωτοπαίνοντας στὸ Διαπλασσοκοσμο
Χαιρετῶ δλους-ες. Ἀνταλλάσσω Μ.
Μυστικά· γράφατε: Ἑλλην Δ. Δηγιάκ-
Ἀλκιδιάδου 236, Πειραιᾶ, διὰ:

Τρελλοκόριτσο

[ΔΓ'—181]

«ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

Διευθυνσις: Μαίρη Π. Πάνου,
Μητροπολίτου Ἰωσήφ 10-Θεσσαλονίκη.

Διαγωνισμοί: Προκηρύσσομεν διαγω-
νισμοὺς πεζοῦ-ποιήματος. Προθεσμία
δύμηνη. Συμμετοχὴ πεντάδραχμος δι' ἑ-
κάστον. Βραβεῖα: Πεζοῦ: Πεζοὶ δρόμοι
Παλαμᾶ, Τρίμορφη Γυναικία Ξενοπούλου.
Ποιήματος: Θεῖα Ἀδρα Παπαντωνίου καὶ
4 συνδρομαὶ στὸ «Μακεδονόπουλο». Τὴν
τελικὴν κρίσιν θὰ ἰδῇ καὶ ὁ Ἀκαδημαϊ-
κὸς κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. Βραβευθησά-
μενα δημοσιεύουσιν στὸ «Μακεδονόπουλο».

Δημοψήφισμα: Ψηφίστε τὰ ἐκλεκτὰ
ψευδώνυμα **Ξεπεσμένους Λόρδους—Βέδας**.
Πρόεδρος Γραμματεὺς
Ταρζάν Δόερκριν

[ΔΓ'—182]

SALON VERTIGE

ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΟΡΤΗ «ΒΑΤΡΑΧΩΝ»

Τὸ προσεχές Σάββατον 18 Μαρτίου στίς
5 μ. μ. θὰ δοθῇ ἡ μεγάλη Γιορτὴ τῶν
«ΒΑΤΡΑΧΩΝ» καλύτερη ἀπὸ κάθε προη-
γούμενη. Μετὰ τὸ ἐκλεκτὸ θεατρικὸ μέρος
θὰ ἀκολουθήσῃ μεγάλος χορὸς μέ πλήρη
ὀρχήστρα. Εἰσιτήρια πρὸς Δρχ. 10 πωλοῦν-
ται ἀπὸ σήμερον (καθὼς καὶ τὴν ἡμέρα
τῆς Γιορτῆς) στὸ Vertige, Ἀκαδημίας 49.

[ΔΓ'—183]

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ, μπαίνον-
τας στὴν κίνησιν χαιρετᾷ τὰ Διαπλα-
σοῦλα.

Πρόεδρος: Μαργαριταρένια Βασιλίσσα,
Ἀντιπρόεδρος: Μαρία Τερζα, Γραμ-
ματεὺς: Μαρία Ἀντουανέττα, Ταμίας:
Βασιλίσσα τῶν Ὀνειρῶν, Διαγωνισμῶν:
Λυκοβργος, Ξεσπαθώματος: Ὀδυσσεύς,
Μέλη: Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Λαέρ-
της, Κροῖσος, Μέγας Ἀλέξανδρος, Βασι-
λίσσα τῶν Κομάτων, Βασιλίσσα τῶν Πα-
ραμυθίων, Μυθική Βασιλοπούλα, Ἀγαμέ-
μνων, Ὀθων, Θεοδώρα, Μενέλαος, Βασι-
λίσσα Εἰρήνη, Ναπολέον, Ἰουστινιανός,
Βασιλίσσα τοῦ Πόντου, Τηλέμαχος, Ἀδ-
γούστος, Ἡκάδιρυς.